

KAIP BERNIUKAS PRADANGINO PASAULĮ

Dažnai kuriamos istorijos apie
gerą žmogų, padariusį Blogą Dalyką.
Šis pasakojimas nėra išimtis.

Ben Miller

baltos lankos

Prologas

Neretai pasakojimai būna apie gerą žmogų, kuris padarė Blogą Dalyką. Ši istorija nėra išimtis.

Mūsų istorijos herojus yra Harisonas, ir aš turiu omenyje būtent „herojų“. Nes, prieš mums pradėdant, noriu, kad viena būtų aišku: Harisonas buvo labai labai geros širdies.

Jis rūpinosi atogrąžų miškais, nuolat nešdavo mamai į lovą pusryčius ir visada

dalijosi žaislais su savo jaunesne sesute Lana (nors šioji dažnai juos sulaužydavo, pamedavo ar bandydavo nuleisti į unitazą). Mokykloje Harisonas gražiai elgėsi su kitais vaikais, net su Hektoru Brumu, kuris priekabiavo prie bendraklasių, o kartą tyčia pastūmė Harisoną, bet paskui pasakė jį mokytojai, poniai Belougan, kad tai buvo nelaimingas atsitikimas.

Negana to, Harisonas buvo sąžiningas. Jei sudaužydavo vazą, kad ir atsitiktinai nuspyręs nuo lentynos, vaizduodamas nuotykių ieškotoją Lokį Grylžą, berniukas atvirai prisipažindavo. Niekada nevogdavo iš parduotuvių, nesukčiaudavo žaisdamas „Monopolį“ ir nebandydavo įsmukti į cirką be bilieto. Kiekvieną naują patiekalą nesiskųsdamas paragaudavo tris kartus, eidamas per gatvę visada laikydavosi

suaugusiajam už rankos ir kartais net susilankstydamas drabužius eidamas miegoti, užuot numetęs ant grindų.

Kartais.

Taigi, girdžiu jus klausiant: jei Harisonas buvo toks geras, kokį Blogą Dalyką jis galėjo padaryti?

Na, matote, nors šios istorijos herojus buvo mielas, sąžiningas, geras ir kilniaširdis, jis turėjo DIDELĘ ydą. Harisonas nemokėjo valdytis.

Dažniausiai elgdavosi labai gražiai. Tačiau kartais, kai kas nors Harisoną išties suerzindavo, tada... na, tada jis Paleisdavo Vadžias.

– *Ooooouuuurr*gg! – riaumodavo Harisonas, apimtas didžiulio nepasitenkinimo.

Berniukas nunarindavo galvą, tarsi pulsti ketinantis bulius. Skruostai išrausdavo,

kakta susiraukšlėdavo, akys susiaurėdavo, o žandikaulius jis sukąsdavo taip stipriai, kad, rodės, tuoj nusilauš dantį.

– Šėlo priepuolis! – sušukdavo tėtis.

Harisono tėvai taip vadindavo sūnaus pykčio protrūkius.

– NESAKYK TAIP! – šaukdavo Harisonas.

– Išties, neabejotinai Šėlo priepuolis! – pritardavo berniuko mama, saugioje vietoje slėpdama dūžtančius daiktus.

– AAAAUUUURRRRGGGG! – riaumodavo Harisonas. – NEKENČIU, KAI TAIP SAKOT!

Nuo tos akimirkos jau beveik niekaip nebuvo galima Harisono nuraminti, kol pats neišsikvėpdavo.

– OOOUUUUURRRRG! – plyšaudavo berniukas ir, parvirtęs ant grindų,

spardydavosi taip, kad imdavo suktis ratu tarsi breiko šokėjas.

– KODĖL NIEKAS MANĖS NESIKLAUSO???! – riaumodavo ir, išbėgęs į lauką, imdavo iš įniršio kumščiuoti krūmus.

– NORIU KITOS ŠEIMOS!! – kartais sušukdavo ir, trenkęs savo kambario durimis, užremdavo jas visais turimais žaisliukais.

Tačiau paprastai pykčio protrūkiai Harisoną ištikdavo ne dėl to, kad jis labai įniršdavo, o dėl apėmusio stipraus nerimo. Todėl berniuką supantys suaugusieji, kad ir tėvai ar mokytojai, dažniausiai iš dalies jį suprasdavo. Jie pralaukdavo Harisono pykčio protrūkius, o tada bandydavo sužinoti jo nerimo priežastis, kad padėtų jas įveikti. Paskui viskas grįždavo į senas vėžes.

Ši istorija nėra apie vieną iš tokių atvejų. Ji prasidėjo per gimtadienio šventę ir... na, manau, kad verčiau tiesiog pradėsiu pasakoti. Todėl įsitaisykite patogiai, nes, kaip išgirsite, ši istorija truputį panaši į amerikietiškuosius kalnelius ir ji visam laikui pakeitė Harisono gyvenimą.

Pirmas skyrius

Kelias savaites Harisonas nerimavo dėl Hektoro Brumo gimtadienio šventės.

• Harisonas labai nemėgo Hektoro Brumo. Šis Harisono bendraklasis buvo gan stambus ir nuolat jį erzino. Kad ir žaidimų aikštelėje, kai Harisonas sugalvodavo žaidimą, o Hektoras įsiprašydavo žaisti kartu, bet paskui taip pakeisdavo taisykles, kad

mūsų herojus nebegalėdavo žaisti kartu. O žaidžiant futbolą Hektoras pakišdavo Harisonui koją ar nustumdavo nuo kamuolio.

Bet blogiausia buvo Hektoro gumytė.

Tai buvo tobulas ginklas – greitai panaudojamas ir lengvai paslepiamas. Visai nelauktai pajusdavai aštrų spragtelėjimą į ranką, kaklą ar koją, o kitą akimirką jau raičiodavaisi iš skausmo.

Vien nuo *minties* apie Hektoro gimtadienį Harisonas netekdavo pusiausvyros. Tačiau šventėje rengėsi dalyvauti visa klasė, o Harisonas nenorėjo likti nuošalyje, kai pirmadienį bendraklasiai ją aptarinės, todėl neturėjo pasirinkimo.

Vienintelis dalykas, dėl kurio dalyvavimas Hektoro Brumo gimtadienio šventėje atrodė šiaip ne taip pakenčiamas, buvo jos tema – kosmosas. Harisonas *labai mėgo*

viską, kad susiję su žvaigždėmis ir planetomis. Be to, Hektoras jau visą savaitę gyrėsi, kad šventei vesti jo tėvai pasamdė tikrą astronautę. Šioji buvo vardu Šelė. Ji svečiavosi pas savo močiutę, mokyklos poniją su STOP ženklų, ir Brumai nedelsiant pasamdė Šelę savo mielojo sūnelio šventei.

Harisonas nekantriai laukė, kada galės susipažinti su astronaute. Juk ji iš tikrųjų buvo kosmose!

Šventė prasidėjo gan sėkmingai. Miestelio salė buvo nukabinėta puošmenomis kosmoso tema, Hektoro mama ir tėtis užsakė didelį gimtadienio tortą, kurio viršus buvo padabintas į raudoną planetą atsitrenkusiu sidabrinio erdvėlaiviu ir greta stoviniu žaliu keturakiu ateiviu.

Svečiai atėjo pasipuošę kostiumais. Harisonas buvo dailiai apsitaisęs kosmonautu.

Persefonė Brinkvoter – ateivė, Čarlis Nuosu pasipuošė krintančios žvaigždės kostiumu, o Marko Dono kostiumas vaizdavo raketą. Karlas Engas buvo apsirengęs kaip vyras iš skrydžių valdymo centro. Keitė Brod vilkėjo angelo kostiumu – jai niekas nieko nesaikė, nors angelų kosmose nepamatysi.

Kaip buvo galima tikėtis, Hektoras Brumas išsirinko Saulės kostiumą, nes norėjo būti svarbiausias mūsų Saulės sistemoje.

Svečiams susirinkus, Hektoro tėvai paragino vaikus susiburti salės viduryje, ir netrukus visi sėdėjo ant grindis nuklojusių pagalvėlių, nekantriai laukdami svarbiausio įvykio.

Harisonas vis labiau jaudinosi, artėjant akimirkai, kai susitiks su tikra astronaute.

Tada grėsmingas balsas sušnibždėjo Harisonui į ausį:

– Palauk, kol mano tėvai išeis, tada aš tau parodysiu.

Atsigręžęs Harisonas pamatė Hektorą Brumą, su piktu blizgesiu akyse tampantį savo baisiąją gumytę.

– O kai pradėsime žaisti, verčiau pasisaugok!

Harisonas nurijo seilę. Gal jam visgi reikėjo likti namie.

Šviesos prigeso ir balsas sušuko:

– Pakilsime po

dešimties... devynių... aštuonių...

Vaikai pradėjo skaičiuoti kartu.

Septynių... šešių... penkių...

Hektoro mama su tėčiu ėmė trauktis prie durų. Harisono raumenys įsitempė. Kas, tėvams išėjus, jį apgins nuo Hektoro?

Keturių... trijų... dviejų... vienos sekundės...

– Paleisti variklius! STARTAS! – sušuko moteris, įlėkdama pro virtuvės duris.

Moters plaukai buvo ryškiai rožiniai, ji dėvėjo pačius nuostabiausius drabužius, lygiai tokius pačius kaip astronautai Tarptautinėje kosminėje stotyje. Net ir susinervinusi Harisonui tai padarė didelį įspūdį.

– Sveiki, vaikai! Aš Šelė, kartu mes kaip reikiant pasilinksminsim! Taigi, kas nori su manimi keliauti į kosmosą? – paklausė ji, dairydamosi aplink.

– Aš, aš, aš! – šaukė vaikai.

Hektoro tėvai nusišypsojo vienas kitam ir uždarė duris. Vos išėjo, jų mielasis sūnelis piktai nusišiepė Harisonui.

– O aš nenoriu! – sušuko Harisonas.

– Atsiprašau? – su nuostaba tarstelėjo Šelė.

– Noriu namo! – suriko berniukas, vis labiau baimindamasis Hektoro gumytės kirčio.

– Bet, Harisonai, – tarė Markas Donas, – juk tu mėgsti kosmosą.

– Ne, nemėgstu! – atšovė Harisonas. – Kosmosas nuobodus!

Suprantama, jis taip nemanė, tik bijojo Hektoro. Bet Šelė to nežinojo.

– Kosmosas nėra *nuobodus*, – suraukusi antakius tvirtai pareiškė ji. – Tiesą sakant, nė nenučiuoki, kaip tau pasisekė. Būdama maža mergaitė, su džiaugsmu būčiau dalyvavusi tokioje šventėje, kaip ši.

Šelė nusisuko nuo Harisono ir kreipėsi į susirinkusiuosius:

– Gerai, vaikai, atsigulkite ir užsimerkite.

Visi padarė, kaip liepta. Bandydamas nepaisyti savo nerimo, Harisonas irgi atsigulė.

Užsimerkęs išgirdo, kaip Šelė užtraukė užuolaidas ir išjungė šviesas.

Pasigirdo trakstelėjimas, paskui dūzgis...

– Atsimerkite! – liepė moteris.

Harisonas atsimerkė ir staiga pasirodė, kad jie sklendžia kosmose! Visur buvo žvaigždės! Jos sukosi ant lubų, švietė nuo sienų ir krito ant grindų.

– Ar žinote, kas yra žvaigždynas? – paklausė Šelė.

Harisonas pakėlė ranką, bet vietoj jo Šelė pasirinko Persefonę Brinkvoter.

– Kokį nors piešinį sudarančios žvaigždės, – atsakė Persefonė.

– Teisingai, – pagyrė Šelė. – O dabar pažvelkite aukštyr ir susipažinkite su Didžiaisiais Grižulo Ratais.

Moteris nukreipė lazerinę rodyklę į lubas ir skaisčiai raudonas taškelis apsuko kelias žvaigždes, kurios, reikia pasakyti, sudarė nelabai į ratus panašų piešinį.

– Čia ienos, – aiškino Šelė, taškeliui šokant aplink žvaigždes. – O štai ir pats vežimas.

– Jei jau taip sakot, – tarė Karlas Engas, keli kiti vaikai sukikeno.

– Gal kas pasakys, koks tai žvaigždynas? – kiek irzliai paklausė Šelė.

Jos lazeris nukrypo į kitą žvaigždžių grupę.

Harisonas vėl pakėlė ranką.